

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 314/2025
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Агенције ... АА предузетник, ..., чији је пуномоћник адвокат Бобан Матић из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савети судства, Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Крагујевцу и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој парници, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац Агенција за ..., АА предузетник из ..., поднео је Првом основном суду у Београду тужбу 08.10.2020. године, против тужене Републике Србије, Министарства правде, Високог савета судства, Основног суда у Крагујевцу, ради исплате дуга. Први основни суд у Београду се решењем П 45500/2020 од 19.10.2020. године, исправљеног решењем од 06.07.2021. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој парници и по правноснажности решења уступио предмет Привредном суду у Крагујевцу, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу решења је навео да се спор води између тужиоца као предузетника и привредног субјекта и туженог као другог правног лица, као и да је предмет спора проистекао из делатности предузетника, па су испуњени услови за надлежност привредног суда у смислу члана 25. Закона о уређењу судова. Тужилац је на ово решење изјавио жалбу која је решењем Вишег суда у Београду Гж 34788/21 од 23.01.2025. године одбачена као недозвољена и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Привредни суд у Крагујевцу није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет, уз пропратни акт П 286/2025 од 11.07.2025. године, доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном

поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у спору између домаћег и страног привредног друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у спору који настане између привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 24. став 2. истог Закона, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправном спору ако за поједини грађанскоправни спор није надлежан други суд и води извршни и ванпарнични поступак, осим ако законом није друкчије прописано.

Према наведеној законској одредби (члан 27. став 1. тачка 1.), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца – предузетника и тужене – правног лица која није привредни субјекат, у коме је предмет тужбеног захтева исплата дуга по основу обављеног вештачења, те је основ спора накнада штете због неправилног и незаконитог рада органа тужене у смислу одредбе члана 172. ЗОО, па Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу изнетог Врховни суд налази да је за суђење у овој парници, применом члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Први основни суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**